

**ПАХОЛІВЕЦЬКИЙ Владислав Генріхович
(ПАХЛАВА)**

09.05.1988-07.04.22

Заступник начальника штабу-начальник відділу експлуатації та застосування корабельного озброєння 23 загону морської охорони Державної прикордонної служби капітан 1 рангу (помертньо)

Указом президента України нагороджений орденом «за мужність III ступеня»

Навчався в Академії ВМС ЗСУ ім П.С. Нахімова в АР Крим м Севастополь за фахом інженер-штурман.

Корінний кримчанин, народився та виріс у Феодосії. На вибір професії вплинув дідусь - моряк-підводник. Все дитинство Влад слухав розповіді діда про службу на флоті. Звісно, хлопця вражала парадна морська форма, а особливо кашкет, який дідусь дозволяв приміряти.

У 2014 році під час анексії Криму, він залишився вірним присязі, вивів свій катер у складі загону на материкову Україну, так доля привела його у Маріуполь. «Навіщо мені цей стяг, якщо цей стяг не нашої Країни» ці слова які він завжди казав.

З початку повномасштабного вторгнення у складі Сил оборони залишився нищити ворога, так 7 квітня 2022 року при обороні міста Маріуполь отримав травми не сумісні з життям.

Людина-свято, вічний двигун, знаний жартівник. Міг запалити в будь-якій ситуації. Мав легку вдачу, непорозуміння розрулював на ходу. Поруч з ним не вживалися нудьга, сум та розпач. Мав безліч друзів.

Невтомний мастак на витівки! Кожен згадає власну кумедну історію з Владом. Мав велику жагу до життя, вірив в перемогу.

В такі скрутні часи не втрачав оптимізму. Якось повернувся з позицій у мокрому взутті. Черевики висохли, а підшви відпали. Біда. Вдалося знайти тільки біло-червоні кросівки. Поки не підшукали потрібний розмір, Влад був ще тим модником. А коли знайшли ящик цукерок, радості не було меж. Навіть серед напружено-трагічного того березня Пахлава вмів підсолодити гіркоту подій і людського виснаження.

Дуже подобалось співати, так на 25-ту річницю до Дня незалежності України його запросили співати на концерті для військового гарнізону Маріуполя де відбувся його дебют з піснею «Білі троянди» викликав справжній фурор.

Обожнював сім'ю, мав дуже сильний зв'язок із сином та мріяв о донечки, сміючись казав «Закінчиться це пекло, я повернусь до дому та у нас обов'язково буде ще й донечка»

Тіло Владислава вдалось евакуювати тільки у червні 2022 року, після всіх ДНК експертиз був похований у місті Київ на Байковому кладовищі 17 серпня 2022 року.

ПАХОЛІВЕЦЬКА Марія Володимирівна (дружина)

